

και επου βρέθηκε κ' ένα άρχαιο θέατρο, ώθειο Ρωμαϊκής εποχής, άλλ' αν την έχτιζαν κάνα κει κοντά στοδμορφο έκείνο μέρος κι άνοιχτόκαρδο, σ'όν ήμερο μυχο του κόλπου, άποκάτου από τ' ώραίο στεφάνι κάτι καταπράσιων από έλιές και γελαστώνε λόφων, αΐ! συχωρεμένοι θάταν αν έδιναν σ'ή νέα πόλη το άρχαιο δμορφο όνομά της. 'Αλλ' έδεπά που την έχουε στημένη και σκορπισμένη κατάντι κρυα από το νησί, το Μαραθωνήσι, την άρχαία που είπαμε Κρανάη, κι άποκάτω και στην πλαγιά του σκοτεινού Κούμαρου - με συμπάθειο, έλληνικά «Λαρίσιον» - ή Μαραθωνήσι έπρεπε να την άφήσουν να λέγεται ή Κούμαρο να τή βγάλουνε, γιατί ή θέση της μόνο για κουμαρίες εΐτανε καταλληλή και για τις τρύπες και κατοικίες των παλιών νευτικων και φαραδων που τή θεμελιωσαν έκείνη την εποχή και όχι για σημερινή πολιτεία και πρωτεύουσα με αξιώσεις, για την υγεία κάνα κείνων που κατοικοῦνε κει άπάνω στο βουνό, γιατί ή παρκαλική γραμμή της ή μακριά κι άτέλειωτη, το πρώτο πάτωμα - σά να ποῦμε - της έρτάπυργης αΐτης πολιτείας άξίζει ο,τι να είπη.

Ξαπλώνεται σε μια έκταση από δυό χιλιάδες μέτρα κοντά μάκρος, στο μυχο, που είπα, του Λακωνικού κόλπου και στην άρχή του δυτικού του πλευρου ώστε ν' άντικρύζει την άνατολή του ήλιου που άμέσως ζμα ξεμουτζει την αυγή πίσωθε από τους χαμηλούς λόφους του άλλου πλευρου του κόλπου λαμποκοπάει και φωτίζει και ζεσταίνει το παλαιό κεφαλοχώρι έως ότου να κρυφτή το άπόγιομα νωρίς-νωρίς, πίσω από την κορφή του βουνου, που στην πλαγιά του είναι άραδικωμένα τα σπιτικά τ'όνα άπάνου σ'άλλο. Και είναι μια χρα άυτό το άκρογιάλι με το τεχνικό κρηπίδωμά του και τιμάει τον τόπο και δίνει σημασία στο λιμάνι που ποδίζου και καταφεύγου και βρίσκου οσο και έξασφάλιση από τή μεγάλη θαλασσοταραχή του άνοιχτού πέλαου και την άγριεμάρα και το ζέχυμα των δυό κοντινών κάδων τα κάθε είδους καράβια και βκπόρια που άρμενίζου έξωθε από το Μαλίε και το Τάιναρο. 'Αφρίζει έξω ή θάλασσα και φρενάζου τα κύματα και μουγκρίζου οι άνεμοι και έδωθε από το νησί και από τον τεχνητό μώλο κατασταλάζου ήσυχα ήσυχα σαν άπισταμένα τα κύματα και με της βίεζ σπαζου και καθαλικουόν τις πελεκημένες πέτρες του μώλου και της άκρογιάλι, μονον όταν της νοτιέζ ή δύναμη άρχινάει ή τελειώ-

νει κατάστηκ και καταμετς από το άνοιγμα του κόλπου. Και κοροϊδουόν αΐτη την έχτατη άγριεμάρα τα σκυλαρούδια βγαίνοντας από την παράδοση και το μάθημα των κοντινών σκολειώνε τους και τρέχου και σκορπιώνται και κατεβαίνου και άρα διάζονγκι με γέλοισ και χαρές και περιφρονητική άχλαδοή στις σκάλες και άπειθαθρες και περιμένου να σπάση σε ά πόδια τους και να πιτσιλίση ώ; την κορφή το άπειλητικό όγκος του νερού - συντρίμια και περίγελο πλιά και των πιό άδύνατων στεριανών και αΐτουων των τρυφερών βλασταριών, που άνάθεμα το ένα που πάει στη μάνα του με παπούτσι και κάλτσες ή γυμνά πόδια και άντζες στεγιά.

Όντας ο ήλιος τραβήξη ήσυχα κι άνεφελα το δρόμο του και μήτε μαζρο σύγγερο τον σιελάση, μήτε μουγκρητό άγριο τον άνταριάση και φτάση άπάνωθε και κατακόρυφα από τή χωροπούλα ή πάει να κρυφτή ύστερα από δέκα ώρων έτσι άτάραχο δρόμο πίσω από το ρημοκλήσι στην κορφή του βουνου - του λιόντουσου λατρεία στην πλαγιά, των 'Αγίων Πάντων στη σημερινή εποχή - ώ! τι γραμμές, τί χρώματα, τί λαμπρά ίσκιώματα ξαπλώνονται και ξεπολυίνται στην άντικρυνή χαμηλή και ήμερη στεριά των Μολάων και της 'Επίδκουρου τα ψηλώματα ίσχυε κάτου στις 'Ακρίες και τα Βάτικα, τί λιμνης γλύκα και καμάρι παίρνει ή από άρχή άπέρκνη θάλασσα αΐτη με έλαφρές έλαφρές κάπες και που ζάρες από τ' άγεράκι, σαν δμορφο μαβι φουλάρι άσιδέρωτο, και τί άνεπάντεχη γαλήνη και άθελο κίφι παίρνει ή ψυχή του άνθρώπου κυτάζοντας την και ο νους του ξελάφρωση θαμάζοντας τη! Σε κάτι τέτοιαν ώρα και με τέτοιας φύσης την όμορφιά, μπουνάτσα και μεγαλειό, φαίνεται, κάθησε κι ο 'Ορέτης στον κοντινό μυθικό άργόν λίθον, μαυιωμένος από το κυνηγητό των 'Ερινυών και τον άρησε ή μάνα, και με το δικιο του το Οικατοργό αΐτο λιθάρι έλαβε θεική δύναμη και όνομάστηκε «Ζεύς Καππότας».

(Στάλλο φύλλο τελιώνει το πρώτο γράμμα)

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΠΑΛΙΑΠΗΔΑΣ

ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2 ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΒΕΩΤΕΡΙΚΟ

ΚΑΤΙ ΛΟΓΑΚΙΑ

Σ' έσένα που αγαπώ

Στα βάθη της καθάριας μου
της άσπιλης ψυχής
λογάκια παναρμόνια
και πλάνα άγροικιά

Μοιάζου με γλώσσα πάναγνη
οδορίας προσευχής
μια γλώσσα που την ζευθα
για σένα π' αγαπάω.

Μια γλώσσα που έδιάβασα
σε' όρεο πρόσωπό σου
στης ζηλεμένης σου καρδιάς
τα ζάστερα πιάτσια

Μια γλώσσα που την έκλεψα
απ' το χαμόγελό σου
κι από τα καταμέλινα
τα πύρινά σου μάτια.

'Αθήνα.

ΔΙΑΙΚΑ ΛΘ. ΜΠΕΤΣΙΚΑ

ΓΕΝΕΒΕΖΙΚΑ ΓΙΩΒΙΛΑΙΑ*)

Τέτοια στη Γενέβη ή κατάσταση όταν ζεσπατε το μεταρρυθμιστικό κίνημα. Οι νέες ιδέες βρήκανε και δώ το κατάλληλο έδαφος και, μ' όλη την πρώτη άντίσταση, γλήγορα ύπερίσχυσ' ή εύγλωττία του Φαρέλ, Βιρέ και Φοριάν, τότο ώστε την 21 του Μάη 1536 το γενικό Συμβούλιο κήρυχε παμψηφεί πως χωρίζονταν από την καθολική 'Εκκλησία και παραδεχόνταν τή Μεταρρύθμιση. Με το νάλλάξανε όμως θρησκεία έτσι σε μια μέρα δέν άλλαξανε και χαρακτήρα οι Γενεβίτσι. 'Η μεταβολή γίνηκε από λόγους μέλλον πολιτικούς παρά καθυπό θρησκευτικούς. 'Ο δούκας της Σαβουά από πολύν καιρό έκνε στην άνθισμένη πολιτεία τα γλυκά τα μάτια και συχνά είχε προσπαθήσει να την άγοράση από το δεσπότη της κολακισώντας τον. Μα οι καλοί πατριώτες είχαν ξεγελάσει τις μηχανοραπίες του. - Καλήτερα λούτεροι παρά πλούσιοι, είτανε ή παντοτινή τους άπάντηση. - 'Η Μεταρρύθμιση παρουσιαζόνταν: τώρα πρόσφορο μέσο να πο-

*) Κοίταζε το περασμένο φύλλο.

δι έλεονε τότε περικυκλώσανε και του φωνάζανε με τις βραχνές φωνές τους ποιά να τον παρει μαζί της. Αΐτός σηκώθηκε και τις έδωξε σπρώχνοντας τις και με τα δυό του τα χέρια κ' έφυγε σε να τότε κυνηγοσε κανείς. 'Η βροχή είχε πύει και το φεγγάρι άρχισε πάλι ν' άγριοπηδή διαωμένο από σύγγερο σε σύγγερο.

'Αρχίζε πιά να ζημερώνει. 'Αντρες και γυναίκες κάπου κάπου, άγκαλιασμένες τρέχανε και πηγαίνανε σε' άκάθαρτα κρεβάτια, να απν κοιμηθούνε. 'Εργάτες με βουλιαγμένα τα μάγουλα με δόντια μαύρα και χαλασμένα από το πιστό και την άρρώστεια, ζυπνούσανε και με τα χέρια τους στις τσέπες να ζεσταθούνε, πηγαίνανε στο μεροκάματο.

- 'Ελα μαζί μου, χρυσό μου...
- 'Ελα να κοιμηθείς μαζί μου...
- 'Εχω φωτιά στην κάμαρά μου.

Του φωνάζανε οι χλωμές γυναίκες που είχανε πιά σωρευαστεί στις άκρες των δρόμων κουρασμένες από το άνώφελό τους άπειθε και στέρο άντροκνηγητό. Σηκώνανε τα κεφάλια τους με τα ψούτια μαλλιά, τα καλοχτενισμένα και του φωνάζανε βραχνά. Κι ως τότε βλέπανε να περνά και να μή στρέφεται να τις δει, χαμηλώνανε πάλι τα κεφάλια

τους μέσα στα γόνατά τους και κουλουραζόντανε άμίλητες περιμένοντας να περάσει άλλος.

Και τοτο ώσότου έρθει ή μέρα και τις σαρώσει στις βρομοκάμερές τους και πέσουνε στα δίπλα κρεβάτια τους, λιγωμένες και στεγιάς απ' την άγρύπνια κι από την πείνα.

VII

'Ανέθηκε τρία τρία τα σκαλοπάτια του σπιτιού του ο 'Ορέτης και βγήκε στο μπαλκόνι κι άκ κούμπησε στα κάγκελα. 'Εκνε σαν τρελλός. Τα μηλίγγια του τα κρατούσε γιατί θίλανε να σπάρουνε.

'Η Χρυσούλα δέν είχε γυρίσει ακόμα από την εκκλησία. Κι ο 'Ορέτης στο μπαλκόνι, πηγαυορχότανε, σε θειρό σε σιδερένο κλουβί, και την περιμένε.

- 'Α! έγω ύποφέρω, έγω πεθίνω, έγω νωθώ την καρδιά μου να γίνεται κομμάτια κ' έκείνη γυρίζει ακόμα με τον ξεμωρκμένο γέρο. Θάχουε πιά άπολύσει από την εκκλησία, που θάνει;

Μια κανία του παρκαμόρφωσε τα χείλια και τα φρύδια - ένώ άπάναντι του ή άνατολή γεμάτη κ-

λοσύνη είχε σκορπιστεί πιά όλη στον ούρανό. 'Η Notre-Dame φνιτάζε, μέσα στην πορφύρα της Αύγης, πελώρια, έξωπια, σαν κατιτί το ζωντανό κ' αίστανότανε άπάνω της; ο 'Ορέτης όλα τα πέτρινα τέρατα που τρέχανε άπάνω στις στέγες της κι άνοίγανε τα στόματά τους στις γωνίες και σκαρφλώνανε, το ένα δαγκώνοντας την ούρά του άλλου κι άνεβαίνανε γοργογόνατα άπάνω στα καμπαναριά και τότε κυτάζανε κοροϊδευτικά.

- Πού είτουμε!;

Δέν την είχε άκούσει ποτε ήρθε - είχεν άποχαιρηθείσι σιγά-σιγά το Γοργέα που τή συνόδευε κ' είχε άνεβεί στα νύχια των ποδιών της, ή πόρτα της κάμερας είτανε άνοιχτή και δέν έτριζε. 'Εβγαλε βιαστική το καπίλο της και μ' ένα προκίστημα φέβου πετάχτηκε στο μπαλκόνι.

- Πού είτουμε!;

Τα κεριά της 'Ανάστασης που κρατούσε σθμμένα πείσανε από τα χέρια της.

- 'Ορέστη μου, τί έχεις! 'Είσαι άρρωστος! είσαι άρρωστος, άγάπη μου!...

(Άκολουθεί)

φύγουνε κάθε είδους επιμιξία με το δούκκ. Διώχοντας το δεσπότη έλειπε κ' ένας όχληρός κίντυνος. Τα πράματα δέ μείνανε σε τούτο το σημάδι: οι δύστυχοι Γενεβέζοι έμελλε πολλά να τραβήξουνε από το διάβα του Καλβίνου.

Της 27 του Αυγούστου 1536 περνοσε κατά τύχη από τη Γενέβη ο 'Ι. Καλβίνος πηγαίνοντας στο Στρασμπουργ. Τονόμα του κιάλας γνωστό από την Institution chrétienne. Τάκουει ο Φαρέλ και με το στανιό τον πείθει να κάτση να τονέ βοηθήση στη διάδοση της νέας διδασκαλίας. 'Ο ίδιος έ Καλβίνος δηγέται πως τη στιγμή εκείνη αίστάνθηκε ασά να τον έπιανε από τον ούρκανό το χέρι του Θεού και να τον έτιναζε φοβερά. 'Εμεινε και για πολλούς κάλλιο να μὴν είχε μείνει.

Έίνας προς τούς νόμους, ξένος προς τα κυβερνητικά έθιμα του τόπου και την άληθινή ζωή των πολιτών, ο Καλβίνος βάλθηκε όλα να τα μεταρρυθλίση: θρησκεία, ήθη, νόμους και ζωή. Στην αρχή άπόρησε ο κόσμος, έπειτα ξεφύστηκε και παναστάτησε: δέν άλλαζει κανείς φύση τόσο εύκολα όσο και πίστη. 'Ο χαρμόμενος γενεβέζικος χαρακτήρας πήρε τάρματα και με γενικό διάταγμα το 1538 άνέγκασε τούς δυό mauvais dróles, Καλβίνο και Φαρέλ, να το κάψουνε λάσπη σε είκοστέσσερεις ώρες το πολύ.

'Όσο μένανε στα πράματα οι Libertins, δηλαδή οι βέροι Γενεβέζοι, ούτε λόγος πιά για τον Καλβίνο. Μά το παρακάμανε κι αυτοί με τα δικαχυτικά τους γλέντια και την εύκολορέθιστη περηφάνεια. 'Η γλώσσα τους έπαυσε κ' έφερνε κακολογούσανε όλο τον κόσμο και προπάντων τις γυναίκες όλου του κόσμου. Οι παστέροι ποθήσανε του Καλβίνου το κοκκιλιαρικό μα στιβαρό χέρι. Διπλές και τριδιπλές άποστολές τον καταφέρνανε να ξανάρθη στην πόλη που έμενε πάντα ο τόπος της ιδανικής του δράσης. Και τώρα

Τόν άντρα, μούσα, λέγε μου.

Δέν είναι δύσκολο να φαντασθ η κανείς την έπιρροή και το κύρος μικνού ανθρώπου που γυρέβουνε την έπιστροφή του. 'Αρπαξε το τσεκούρι κι άρχινησε να κάρη τούς Γενεβέζους και εικόνα και όμοίωσαν. 'Ορφανός από μικρό παιδί, δέν έγνώρισε ποτέ του την οικογενειακή χαρά: μηθητής ξερός, προχτεί από χώρα σε χώρα τη μαύρη του δυσθυμία, χωρίς πετρίδα, χωρίς άφοσίωση. 'Αν και παντρεύτηκε μία φορά, δέν είχε φύση για της άγάπης τα καρδοχτύπια και της σάρκας το μεθυστικό τράθηγμα. Τόμολογούσε κι ο ίδιος: «δέν μπορούνε να με κατηγορήσουνε πως πολέμησα τη Ρώμη για την άγάπη τών γυναικών». Προστέσει' ακόμα πως ύποφέρει από άσθμα κι από ποδάγρα και θα καταλάβετε την τάση του να αναθεματίζη τις ξεχυτικές χαρές του σπιτιού, της ταβέρνας την άθυροστομία κι αυτά τα έθνικά φορέματα. 'Η άντάρη του δρόμου του έρεθίζει τα νεύρα, το χτύπημα τών ποτηριών του κάνει κεφαλάργια και η ιδέα πως οι Libertins γελάνε με την παπαδιστική φωνή και το νεκρικό του πρόσωπο, ξανάρχεται κάθε στιγμή στους λόγους του. 'Ο έλεγεσ ένας είδος Σπαρτιάτης που δέν τρώει παρά μέλινα ζωμόν.

Το Consistoire που έβρουσε, σάμα έκκλησιαστικών και λαϊκών, ήταν ένα είδος ιερά εξέταση, μά που η δικαιοδοσία της εΐταν τοσοδά περιωρισμένη. 'Επόπτευε τη διαγωγή τών πολιτών κ' είχε το δικαίωμα να τούς κατηγορήση στο Συμβούλιο: τούτο έβανε πρόστιμα και σωματικές ποινές. Οι νόμοι κατά της πολιτείας άπαγορεύανε στους άν-

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 ! ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκαστον γραμμάτιον ισχύον δια την κλήρωσιν της 31 Δεκεμβρίου 1909 τιμάται άντι μιάς δραχμής.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΑΟΣ	έκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	» »	25,000
1 Κέρδος	» »	10,000
3 Κέρδη	» »	5,000
3 Κέρδη	» »	1,000
118 Κέρδη	» »	100
537 Κέρδη	» »	50
1000 εν όλω κέρδη άξιας δραχμών.....		225,000

Γραμμάτια πωλούνται. Είς τα δημόσια ταμεία και λοιπάς δημοσίας αρχάς, εις τας Τραπεζας, εις τούς σταθμάρας και στασιάρχας τών σιδηροδρόμων, τούς διχειριστάς τών μονοπωλίων και τα πρακτορεία τών έφημερίδων. Διά πάσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον εις το Γραφείον του 'Εθνικού Στόλου και τών Αρχαιοτήτων, ύπουργείον Οικονομικών εις 'Αθήνας.

Ο Διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

τρες να φέρουνε χρυσές ή άσημένιες κάρδιες, και στις γυναίκες νάχου κ κανήματα ή περισσότερ' από δυό δαχτυλίδια.

'Η συνάθροιση μόνο σε πέντε όρισμένα μέρη έπιτρεπότανε και για δυό όρισμένα παιχνίδια: ένα μέλος τών συμβουλίων έκανε τίν έπιστάτη.

Οι κκατρεγμοί κ' οι άπανατοί διαγωμοί χαλάσανε του Καλβίνου το χαρακτήρα κι αυτό της δικαιοσύνης το αίσθημα του παραμορφώσανε. Μία φορά που πήρε την αρχή έγινε έγδικητικός και λυσασμμένα καταδίωξε και τούς άθώωτους: τών άντιπάλων του. 'Ο κκακομοίρης ο Jacques Gruet καταδικάστηκε σε θάνατο γιατί έγραψε άσεβη γράμματα και λεύτερους στίχους. Για το Michel Servet δέ μιλω' τονόμα του έδωκε άφορμή σε πολλές συζήτησης και σήμερα' άκήμη άκάρτει τούς φανατικούς της άθείας. Μία νεκρα άπλώθηκε παντού στην πρωύτερα βροντόθυμη και φιλήδονη πολιτεία. 'Η τρεμουλιαστή και χλωμή όψη τάνήσυχου και παράξενου γέροντα καθρεφτίστηκε στα ροδοκόκκινα μάγουλα της γελαστής κόρης και τα μάρανε.

Και τώρα θα με ρωτήσετε: αυτό λοιπόν είναι το έργο του Καλβίνου; 'Ενα μέρος μονάχα, ίσως όχι και το πιο εύχαριστο, γιατί με την έπιβλητική εύλάβεια και τα καταναγκαστικά θρησκευτικά καθήκοντα συντέλεσε στο ζετούλιγμα της σεμνοτυφίας και της ύποκρισίας. Πολλοί γνήσιοι Γενεβέζοι κατηγορούνε το μεταρρυθμιστή για τη στενοκεφαλιά του. 'Ο Ίσκιος του Καλβίνου ξακολουθεί να βαραιν η σκληρά πάνω σε κάποιες ψυχές. Χωρίς άλλο προσδέψαμε από κείνον τον κειρό: δέν άνουμαι πως η θρησκευτική ιδέα ένθουσιάζει ακόμη, μά οι όπαδοί της άραιώνονται. Οι περισσότεροι άρχινανε νάδιχφορούνε, άλλοι φανατίζονται κατά της θρησκείας από άπλό μίτος τών παπάδων ή γιατί τινε θεωρούνε πρόσκομμα στο λεύτερο έπιστημονικό ζετούλιγμα του μυκλού. Μερικοί μετρίοπαθοι προσπαθούνε να συμβιβάσουνε θρησκεία κ' έπιτήμη: πετώντας τα σκουριασμένα δόγματα και την παράδοση και κρατώντας από τη θρησκεία κάτι τι το αϊθέριο, που μπορεί, στο τέλος τών τελών, να μὴν είναι τίποτα και νάπολήγη σε μία μεταφυσική κολοκύθα. 'Επιστήμη θα πη λογικό: θρησκεία θα πη αϊστημκ. Σάν άτοπο φαίνεται να βάνη κανείς τ'όνα κοντά στ'άλλο. Τελοσπάντων, ως είναι' ίσως ο σεβάσιμος άρχιερέας Παζών μ'ας λύση το πολύπλοκο αυτό ζήτημα σε καμιά καινούργια συλλογή «'Αδολεσχίων».

'Όλ' αυτά για να φτάσω στο συμπέρασμα πως μέρος από το έργο του Καλβίνου έχει γεράσει. 'Εκείνο που ζη είναι η άφοδη έφαρμογή της έπιστημονικής μεθόδος σ' ό,τι είδους δουλειά, και στο

άνασκάλεμα τών Γραφών άκόμη, είναι η λευτεριά του λόγου και της συνείδητης η λευτεριά. 'Η Γενέβη στήνει μεθόριο μνημείο όχι στον πλάστη τών άυστηρών ήθών, άφου δυστυχώς τούτα είναι άφύσικα και άργά ή γλήγερα χάνονται (ή άπόλειά τους ζήτημα χρόνου και περιστάσεων), ή Γενέβη τιμάει τον άντρα που έχτισε την άκαδημία και το γκολειό της, σχολειό κι άκαδημία που της λαμπρύνανε τονόμα και της δοξάζτανε τη φήμη. 'Ανεξάρτητα από θρησκευτικές δοξασίες και γνώμες, ένώνεται μαζί της όλος ο πολιτισμένος κόσμος. 'Ο ρόλος που έπαιξε το φιδρι του Λεμάν χάρη στα σχολειά του είναι: πολύ σπουδαίος για νάφήση κανέναν άδιάφορο.

Γενέβη, 30 του Θεριστή 1909.
ΓΙΩΡΓΗΣ Ν. ΚΟΝΤΟΣΤΑΝΟΣ

Ο.Τ.Ι. ΒΛΕΠΕ

— Στο 364 φύλλο, σελίδα 7, κίτου κάτω στην 3 στήλη, στο άρθρο του κ. Πέτρου Βασιλικού πρέπει να διορθωθεί το αφοδερό κριτικαστικό σύμπτωμα σε αθλιβερό κτλ.»

— Την Κερικη το βράδι μία άληθινά καλλιτεχνική παράσταση στο Δημ. Θέατρο με τούς «Βρυκλάκας» του 'Ψφεν. 'Οσταλός ο κ. Θωμάς Οικονόμου, Κκ 'Αλβαν ή δ. Καίτη Δάρβα και 'Εστρας ο κ. Κ. Κοντογιάννης: που όσαι ευτυχώςτανε νάν τονέ δούνε «Στι βουδ'» τού Γκόρκυ δέ θάν τονέ λησμονήσουν ποτέ.

— Μά στην παράσταση αυτή, που άληθινά τιμάει την 'Αθήνα και θα μείνει άληθμόνητη, θα παίξει τον Πάστορα ο κ. Μουστάκας και τη Ρεζίνα ή κ. Νίτσα Μουστάκα. 'Όστε όλοι πρώτης γραμμής καλλιτέχνες κι όλοι στοός ρόλους τους.

— Νέο βιβλίο, τόν «'Απέθαντος», μάς έστειλε ο ποιητής Σκίπης: από το Παρίσι. Το βιβλίο θα κριθεί στο «Νουμά», όπως και τού άξίζει. 'Οστόσο από τώρα μπορούμε να πούμε πως είναι τέλειο, άφου τού σηγήθηκε με τση λύσσα και το κατακορόδέψανε δυό σπουδαίοι κριτικοί με παγκόσμιο κύρος, ή «'Εστία» και ή «'Αθήναι».

— Για νάν το κοροδίσφουσε σημαίνει πως θάν το διαβάσανε. Πήραν ένα δυό στίχους από δω κι από κει και τούς κρεμάσανε για δείγμα: μά σε τέτιο έτσιταλο κρέμασμα είναι ζήτημα, καθώς λέει κι ο Παλαμάς, αν μπορεί νάνθέξει κ' ένας 'Ομηρος άκομα.

— 'Η «'Αόφνη» της Πέμτης βγήκε βουτηγμένη στο πένθος γιατί, λέει, πέθανε (όχι ο Κρουμπάχαρ) ο στρατηγός Πικαδιακωντόπουλος. Τη «'Αόφνη» τη βγάζουνε ΝΕΟΙ, παρακαλούμε.

— Ούτε σε τούτο το φύλλο έχουμε «Συνοδράκη» τού 'Ίδα. Κι ο λόγος, γιατί είναι πιασμένα σ' άλλη δουλειά τα καινούρια ψηριά που τυπώνεται. Στο φύλλο της άλλης Κερικης έλπίζουμε νάχουμε συνέχεια.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κι: 'Αγγαυ, στην Κέρκυρα. Κίμε τον κόπο νάν το ξανακοιτάξεις, νάν το διορθώσεις και να μάς το ξαναστείλεις. 'Η ιδέα πολύ καλή, μά οι στίχοι θέλουνε δουλέμα.—κ. κ. Φ. 'Απ. και Γ. Παντ. στην Πόλη. Το λάβαμα και θα στείλουμε τα βιβλία κτλ.—Π. Εύτ. στην Πόλη. Εύχαριστούμε. Στείλτε ό,τι θέλετε, σώνει μοναχά νάναι σύντομα για να μὴν άργούνε να τυπώνονται.—κ. Δ. Κοτζ. στη Σμύρνη. Θα στείλουμε «Προκήρυξες».—κ. Γ. Κανον. στη Ρουσία. Στέλνουμε το φύλλο. 'Η χρονιάτικη συνδρομή για τη Ρουσία είναι 3 χάρτινα ρουβλία. Μπορεί να μάς στείλεις τη συνδρομή και σε ρουσιακό γραμματόσημο.